

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 3327/20
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Снежане Илић чланова већа, у правној ствари тужиоца "DRAGON ELECTRONIC" д.о.о. у стечају Београд, ул. Матице Српске бр. 72д, кога заступа Драган Стојковић, адвокат из Београда, ул. Ресавска бр. 26, против тужених: 1. „ЕУРОТРАНС“ д.о.о. Краљево, ул. Танаска Рајића бр. 13, кога заступа Радован Лопичић, адвокат из Краљева, ул. Македонска бр. 15/IV и 2. АА из, ул., кога заступа Лазар Вујадиновић, адвокат из Београда, ул. Видиковачки венац бр. 23/8, ради поништаја и утврђења ништавости, вредност предмета спора 10.772.500,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 48 П 562/19 од 27.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 48 П 562/19 од 27.05.2020. године у ставовима III, IV, V и VII изреке пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 11.02.2019. године. Ставом II изреке одбијен је приговор литиспенденције као неоснован. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев да се поништи уговор о купопродаји закључен дана 29.11.2017. године у поступку извршења између друготуженог у чије име и за чији рачун је поступао јавни извршитељ Иван Миловановић из Краљева и првотуженог, а што су тужени дужни да признају и трпе. Ставом IV изреке одбијен је тужбени захтев да се утврди да је ништав исти уговор о купопродаји закључен дана 29.11.2017. године између тужених. Ставом V изреке тужилац је обавезан да првотуженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 323.731,00 динара. Ставом VI изреке одбијен је захтев првотуженог да се тужилац обавезе да на износ досуђених трошкова парничног поступка исплати износ прописаног пореза на додату вредност. Ставом VII изреке тужилац је обавезан да друготуженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 220.750,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду из свих законом прописаних разлога, а из садржине жалбе произлази да исту побија у делу у коме није успео у спору. Указује да је погрешан закључак првостепеног суда да се само уписом у катастар непокретности стиче власништво на непокретности, јер је међу странкама неспорно да је уговор о уношењу улога и издавању удела извршен у потпуности. Наводи да је првотужени био упознат са чињеницом да је још 2006 године друготужени отуђио предметну непокретност у корист тужиоца, те да је тужилац од

тада ванкњижни власник исте, да у свим исправама приказује предметну непокретност као своју имовину, да плаћа порез на основу исте и користи је у потпуности. Додаје да је у време закључења спорног уговора тужилац био власник предметне непокретности, те да је исти уговор закључен противно вољи друготуженог. Сматра да је првостепени суд погрешно закључио да тужилац није активно легитимисан у овој правној ствари, јер тужилац има право да оспорава сва акта којима му се на било који начин онемогућава вршење његових власничких права на предметној имовини. Додаје да је погрешна тврдња првостепеног суда да пресуда Привредног суда у Београду П 109/18 дејству тек од правоснажности исте, јер је првотужени поступао несавесно и не може се сматрати да у односу на њега ова пресуда дејствује од дана правоснажности. Допуном жалбе тужилац указује да је на дан уноса предметне непокретности у имовину тужиоца извршена процена вредности те непокретности у износу од 16.051.000,00 динара која је регистрована код Агенције за привредне регистре, а да је од стране јавног извршитеља процењена у вредности већој од 600.000,00 динара, па разлика између ове две процењене вредности представља капитално улагање, дакле стечено право из додатних инвестиционих улагања која не могу бити власништво друготуженог. Додаје да је на дан 01.11.2017. године Привредни суд у Београду донео решење Ст 213/17, којим је покренут претходни стечајни поступак над тужиоцем те одређене мере обезбеђења, између осталог забрана спровођења извршења према стечајном дужнику, укључујући и забрану која се односи на остваривање права разлучних и заложних поверилаца, а које решење је било на снази на дан противправног располагања имовином тужиоца у новембру 2017. године. Предлаже да Привредни апелациони суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да исту преиначи и усвоји тужбени захтев.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући првостепену пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је поништај уговора о купопродаји закљученог дана 29.11.2017. године у поступку извршења између друготуженог у чије име и за чији рачун је поступао јавни извршитељ Иван Миловановић из Краљева и првотуженог, те утврђење ништавости истог уговора.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац и друготужени закључили су уговор о уношењу улога и издавању удела дана 15.12.2006. године, чији је предмет уношење неновчаног улога у циљу повећања капитала тужиоца, чија укупна вредност износи 204.471,33 евра, односно 16.051.000,00 динара. Овим уговором друготужени је пренео непокретности на тужиоца као унос неновчаног улога у циљу повећања основног капитала и то непокретности које се налазе у на кат.парцели КО, а коју чине грађевински објекти: пословно (производно) магацински објекат спратности ПР+С који је у копији плана означен као зграда 1, површине 812м², магацин-надстрешнице спратности ПР који је у копији плана означен као зграда 2, површине 247м², портирница спратности ПР која је у копији плана означена као зграда 3, површине 20м² и кат.парцела бр. КО по култури земљиште под зградама 1, 2 и 3 и ливада 4 класе укупне површине 3.801м², потесвано место "...". Решењем Агенције за привредне регистре БД од године код тужиоца је регистрована промена података и то промена основног капитала друштва тако што је уписано да је уписани неновчани капитал друготуженог 204.471,33 еура дана 15.12.2006. године. На предлог извршног повериоца "Halkbank" ад Београд против извршног дужника АА из вођен је извршни поступак ради наплате новчаног

потраживања на основу извршне исправе и у том поступку закључком јавног извршитеља Миловановић Ивана из Краљева Ии. 11/17 од 30.10.2017. године одређена је продаја непосредном погодбом по извору извршног повериоца непокретности у својини извршног дужника и то кат.парцеле КО укупне површине 37ари и 15м2, са зградама које се налазе на предметној парцели уписано у листу непокретности бр. КО У наведеном извршном поступку закључком од 29.11.2017. године предметне непокретности додељене су првотуженом, а закључком од 12.12.2017 године исте непокретности предате су првотуженом. У наведеном извршном поступку правноснажно је утврђено да није учињена неправилност од стране јавног извршитеља па је одбијен захтев за отклањање неправилности, а првотужени је уведен у посед предметне непокретности 05.02.2019. године, што произлази из записника о испражњењу и предаји непокретности Ии 11/17. Првостепени суд даље утврђује да је пресудом Привредног суда у Београду П 839/18 од 06.12.2018. године, која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда 5 Пж 3073/19 од 29.01.2020. године одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је извршење на предметној непокретности недозвољено у извршном поступку који се води пред Основним судом у Краљеву под бр. Ии 11/17. Осим наведеног првостепени суд утврђује и да је пресудом Привредног суда у Београду 11 П 109/18 од 01.03.2018. године утврђено да тужилац има право својине на предметној непокретности. Наведена пресуда правоснажна је 23.03.2018. године. Оценом изведених доказа првостепени суд закључује да тужбени захтев за поништај уговора о купопродаји од 29.11.2017. године није основан, образлажући да поништај уговора може тражити само уговорна страна у чијем интересу је рушљивост установљена, а да тужилац није био уговорна страна приликом закључења предметног уговора, услед чега тужилац није активно легитимисан за поништај истог. Оцењујући тужбени захтев за утврђење ништавости истог уговора, првостепени суд налази да исти није основан, образлажући да тужилац није стекао право својине на предметној непокретности, јер је за стицање права својине поред постојања правног основа нужна и предаја непокретности друштву и упис у надлежни катастар непокретности, а који услови у конкретној ситуацији нису испуњени. Образлаже и да на другачију одлуку не утиче чињеница да је пресудом Привредног суда у Београду П 109/18 од 01.03.2018. године утврђено право својине тужиоца на предметној непокретности, јер је наведена пресуда постала правоснажна 23.03.2018. године, односно након закључења уговора чије се утврђење ништавости тражи. Ово су разлози због којих првостепени суд тужбени захтев одбија.

На правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев одбио. Оцењујући захтев да се поништи уговор од 29.11.2017. године, првостепени суд правилно полази од чл. 111. Закона о облигационим односима, који прописује да је уговор рушљив када га је закључила страна ограничено пословно способна, када је при његовом закључењу било мана у погледу воље страна, као и кад је то овим законом или посебним прописом одређено. Поништај уговора може тражити уговорна страна у чијем је интересу рушљивост установљена, па како тужилац није био уговорна страна у предметном уговору, правилан је закључак првостепеног суда да није активно легитимисан за подношење захтева за поништај овог уговора. Осим наведеног тужилац као разлог за поништај уговора истиче чињеницу да друготужени у моменту закључења уговора у извршном поступку није био власник непокретности која је продата овим уговором, већ да је власник непокретности био тужилац. Наведени разлог не представља разлог за поништај уговора, јер се уговор може поништити уколико је закључен од стране ограничено пословно способне уговорне стране или уколико су на страни једне уговорне стране постојале мане у погледу воље страна. Не може се прихватити жалбени навод тужиоца да је предметни уговор закључен уз присуство мана воље на

страни друготуженог, јер је уговор закључен у извршном поступку на основу правоснажног решења о извршењу, донетог на основу извршне исправе, у коме је предметна непокретност продата ради намирења потраживања извршног повериоца који је иницирао извршни поступак. У време одређивања извршења на предметној непокретности, као и у време продаје непокретности, као власник исте у катастар непокретности био је уписан друготужени, који је био извршни дужник у наведеном извршном поступку. Извршни поступак представља поступак принудног извршења ради намирења потраживања извршног повериоца, па уновчење имовине извршног дужника у извршном поступку не зависи од воље извршног дужника. У предметном извршном поступку утврђено је да приликом спровођења извршења нису учињене неправилности, а такође правоснажном пресудом Привредног суда у Београду П. 839/19 од 07.02.2019. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се у истом поступку утврди недозвољеност извршења на предметној непокретности.

Одлучујући о делу тужбеног захтева којим је тражено утврђење ништавости уговора о купопродаји непокретности од 29.11.2017. године, првостепени суд је правилно применио одредбе чл. 47, 49. и 103. Закона о облигационим односима, када је нашао да не постоје разлози ништавости предметног уговора. У време закључења уговора друготужени је био уписан у катастру непокретности као власник непокретности која је била предмет продаје. На основу уговора о уношењу улога и издавању удела од 15.12.2006. године и Одлуке о повећању основног капитала новим неновчаним улогом – производна хала од истог датума, друготужени се обавезао да предметну непокретност унесе у основни капитал друштва тужиоца и на њега пренесе право својине на истој непокретности. Решењем Агенције за привредне регистре од 30.12.2006. године извршена је промена основног капитала тужиоца тако што је уписан неновчани капитал 204.471,33 евра. Међутим, наведено не значи да је тужилац стекао право својине на предметној непокретности на основу наведеног уписа у регистар привредних субјеката Агенције за привредне регистре, јер је овим уписом регистровано повећање капитала тужиоца и уписан је неновчани улог, који представља право својине на непокретности, али није регистровано и уношење улога, односно предаја непокретности, што је један од услова за стицање права својине. У смислу чл. 20. Закона о основама својинско правних односа, право својине стиче се по самом закону, на основу правног посла и одређивањем, а према чл. 33 истог закона на основу правног посла право својине на непокретности стиче се уписаном у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен законом. Такође, према чл. 5. став 1. Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима, који је важио у време закључења уговора о уношењу улога и издавању удела, права на непокретностима стичу се, преносе се, ограничавају и престају уписом у катастар непокретности. Право на непокретности настало уписом у катастар непокретности има право дејство према трећим лицима од дана уписа. Тужилац је имао правни основ за стицање права својине, али право својине није стекао, будући да нема доказа да је предметна непокретност пренета у државину тужиоца, а тужилац није уписао своје право својине у катастар непокретности. Првостепени суд зато правилно закључује да у време закључења уговора о купопродаји непокретности у извршном поступку, тужилац није био власник предметне непокретности, већ је власник исте био друготужени, а првотужени је трећа савесна страна која се приликом закључења уговора поуздала у податке из јавних књига у погледу чињенице да је друготужени власник предметне непокретности. Зато сходно одредбама чл. 5. и 6. Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима не може трпети штетне последице у промету непокретности и другим односима, јер се подаци о непокретностима и правима на њима, уписаним у одговарајуће књиге сматрају тачним.

Без основа су жалбени наводи тужиоца да правноснажна пресуда Привредног суда у Београду П 109/18 према првотуженом дејствује од 2006. године, јер је првотужени био несавестан, односно знао је за постојање предметног поступка. Ово из разлога што је чл. 360. Закона о парничном поступку прописано да правноснажна пресуда делује само међу странкама, а да правноснажна пресуда делује и према трећим лицима због природе спорног права или правног односа, правног односа који постоји између странака и трећих лица или ако је то законом прописано. Из наведене одредбе произлази да према трећим лицима може дејствовати правноснажна пресуда, а не и поступак који је у току, па како је наведена пресуда постала правноснажна 23.03.2018. године, то се њено дејство везује за наведени датум правноснажности.

Без утицаја на правилност побијане одлуке су жалбени наводи тужиоца о процењеној вредности предметне непокретности, јер указивање тужиоца на капитално улагање, односно стечено право из додатних инвестиционих улагања у предметну непокретност, може бити предмет облигационо правног захтева тужиоца, а не утиче на пуноважност закљученог уговора о продаји предметне непокретности у извршном поступку.

Нису основани жалбени наводи тужиоца да је предметна непокретност у извршном поступку продата упркос постојању мера обезбеђења које су одређене решењем Привредног суда у Београду 4 Ст 213/17 од 01.11.2017. године. Наведеним решењем покренут је претходни стечајни поступак над тужиоцем и одређене су мере обезбеђења, између осталог и забрана спровођења извршења према тужиоцу укључујући и забрану која се односи на остваривање права разлучних и заложних поверилаца. Предметна непокретност није обухваћена наведеном забраном, будући да иста у моменту продаје није била у имовини тужиоца, јер тужилац на истој није имао право својине. Стога наведено решење Привредног суда у Београду од 01.11.2017. године не утиче на пуноважност уговора, којим је предметна непокретност продата у извршном поступку.

Ово су разлози због којих је првостепена пресуда потврђена.

Правилна је одлука о трошковима поступка, донета на основу чл. 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилном применом наведених одредбама и одредаба Адвокатске и Таксене тарифе обавезао тужиоца да првотуженом накнади трошкове поступка у износу од 323.731,00 динар, а друготуженом у износу од 220.750,00 динара.

Следом наведеног, на основу чл. 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Татјана Влаисављевић